

L'APUNT

Mercero: prestigi i èxit a la televisió

Bernat Salvà

Antonio Mercero (Lasarte, 1936), una figura cabdal de la televisió espanyola, director del telefilm *La cabina* i les sèries *Verano azul* i *Farmacia de guardia*, va morir ahir als 82 anys després d'una llarga batalla contra l'Alzheimer. El mateix any que es va graduar a l'Escola Oficial de Cinematografia, el 1962, va guanyar la Concha d'Or del festival de Sant Sebastià pel curt *Lección*

de arte. Però és a la pantalla petita que es va fer famós, el 1972, amb telefilm *La cabina*, distingit amb un Emmy. A més de prestigi i guardons, també va saber crear productes de gran popularitat, com les sèries *Crónicas de un pueblo* (1971-1973), *Verano azul* (1981-1982) i *Farmacia de guardia* (1991-1995), peça clau en la consolidació de la ficció televisiva estatal.

presentar-se la nova pel·lícula de Jia Zhang-ke, que ha desenvolupat una filmografia que, amb obres esplèndides com ara *El món i Naturalesa morta*, reflecteix les transformacions a la Xina de les últimes dècades. Ho continua fent amb *Jiang Hu Er Nu*, protagonitzada de manera absoluta per la seva musa, Zhao Tao, que hi interpreta una dona capaç d'anar a la presó per protegir el marí de qui està enamorada. Jia Zhang-ke fa que Zhao Tao vagi desplaçant-se físicament per diversos llocs de la Xina mentre retrata la transformació del paisatge i un país sacsejat pel capitalisme, la màfia i la violència. El seu

Jia Zhang-ke retrata la Xina com un país sacsejat pel capitalisme, la màfia i la violència

cinema sempre és interessant, però sembla com si hagués perdut una certa força i també densitat.

Kapuscinski, adaptat

Fora de competició es va projectar una producció polonesa i espanyola dirigida per Damian Nenow i el navarrès Raül de la Fuente: *Un dia més de vida*, inspirada en el llibre que el mític periodista Ryszard Kapuscinski va escriure arran de la seva estada a Angola l'any 1975, en els inicis de la guerra civil que, després de la independència i com a reflex de les tensions mundials, va enfrontar llargament la milícia socialista de l'MPLA, amb el suport de Cuba i l'URSS, i grups finançats pels EUA i Israel, amb els quals, a més, col·laborava la Sud-àfrica de l'apartheid. La pel·lícula combina l'animació (pel que fa als fets narrats) i imatges documentals amb els testimonis actuals de periodistes i membres de l'MPLA. Un film sobre el compromís moral del periodista. ■

Crònica circ

Circ elemental

Jordi Bordes

Reus

El circ contemporani té alguna misteriosa connexió amb el pensament de J.V. Foix. Perquè, com el poeta, podria sentenciar "M'exalta el nou, m'enamora el vell". Fira Trapezi Reus presenta avui la seva darrera jornada, amb un ritme que sembla tranquil però que és explosiu perquè les propostes es disgreguen per tota la ciutat i fa impossible construir un itinerari que ressegueixi tots els artistes, que fan unes quantes sessions per absorbir carretades d'espectadors en places, teatres i carrers. El circ d'ara segueix enamorat dels elements clàssics (o transformats) en què l'equilibri i "el més difícil encara" són el seu abecedari, però es deixen captivar per un univers de sensacions i connexió amb el públic que el fa altament evocador.

Probablement, el circ més experimental vist fins ara és el de la companyia H.M.G. amb l'espectacle *3D*, de menys de tres quarts d'hora de durada. En unes grades que envolten l'escenari per tres bandes, construeixen una partitura de moviments i de sons. Amb el joc de gravar i reproduir per diferents pistes es crea una sintonia en què també intervé el públic. Amb una mitja lluna de fusta amb un cable tensat a la base (que es converteix en espai d'equilibri i també en corda d'instruments), l'espectacle bascula de la ironia al virtuosisme, sense necessitat que els intèrprets formulin una sola paraula, amb un mim afortunadament contingut. El seu antagonista és *L'homme Cirque*, de David Dimitri. En aquest cas, aquest còmic ensenya en escena tots els seus elements circenses. Simula des d'acrobàcia equina fins a home bala i es guanya el públic dalt del cable com a funambulista.

La companyia D'Irque&Fien renuncia a pràcticament tots els elements clàssics del circ i es decanta per la poètica de quatre pianos i dues grues. És una coreografia de maquinistes. L'única excepció és l'acrobàcia de les bitlles, tot i que ho fan amb l'única llum d'un frontal. Una peça que aconsegueix unes imatges de postal i que, estranyament, no arriba a emocionar com correspondria, segurament perquè li falta una dramaturgia que la tensi.

La trapezista Júlia Farrero, al 'Cabaret Trapezi' ■ TJER VAN DER MEULEN

El Trapezi d'enguany mostra espectacles en què l'element acrobàtic és clau en la dramaturgia

La bellesa de tocar el piano en una instal·lació que els amuntega amb un fràgil equilibri és, això sí, molt potent.

En canvi, molt més introspectiva i suggeridora és l'habilitat de la companyia Les Mains, les Pieds et la Tête Aussi, que presenta un intrigant *Santa Madera*. En realitat, és una peça que investiga fins a l'últim mil·límetre les evolucions d'una roda Cyr, que la fan ballar dos personatges dalt d'una circumferència de

sorra, dibuixada a l'inici. Un joc virtuós amb l'aparell i alhora d'una gramàtica carregada de subtilitats que manté endollats els 60 minuts de l'acrobàcia.

Tot el públic, com l'any passat, es va concentrar finalment al *Cabaret Trapezi* a la plaça del Mercadal. Un espai per als números més clàssics de clown i acrobàcia presentat amb una desinhibició exultant per Itziar Castro (una nova Mary Santpere?) i un versàtil Piero Steiner.

Divendres, a l'aire lliure, Amer Àfrica incitaven als pilars de dos al jardí de la Casa Rull (estava ple fins a la bandera) amb *Envà* (jocs de mans a mans i equilibri amb bales de palla) o Mumusic Circus desplegant el seu *Flou Papagayo*, entre molts d'altres. El cabaret va posar el punt final a un divendres en què el mal temps va ser respectuós. Aquest és un altre element amb què cal comptar en els circs a l'aire lliure o en fràgils carpes de plàstic. L'estat atmosfèric va tenir en escac l'edició d'ahir, però sembla que avui ja no serà cap amenaça. ■